

Michal Šanda

Sumec

Bylo to jako by se třpytka po dopadnutí do hamťavého hnědého kalu pod výpustní rourou čističky zasekla o kámen. Občas pomůže nechat šňůru volně splynout. Zapřičený háček se tahem šňůry vysmekne a uvolní sám. Oproti očekávání se ale šňůra rozjela proti proudu. Ondřej překlopil řadič navijáku a opřel se do prutu. Byla to kapitální ryba. Zacloumala prutem a zamířila do kamenitého úplavu. Její beztak už obrovskou sílu by tu ještě znásobil proud a to Ondřej nesměl dopustit. Zatímco se přetahoval se svým soupeřem, zašplouchala za jeho zády vesla. Přestože nespouštěl oči z hladiny, kde tušil bojující rybu, podařilo se mu dostat do lodí a dřepnout na čtverec molitanu, brutálně odpižlaného z matrace.

Muž na přídi odrazil pramici od břehu. „To vypadá na sumce. Nervi ho, já ti k němu dojedu.“ Při každém vnoření vesla z vody Ondřej zatrnul. Šňůra byla napnutá na samou hranici. Stačilo by nepatrné šmrncnutí okovaného konce vesla a bylo by hotovo.

„Přitahuj!“ zavelel muž. Ondřej palcem a ukazovákem sevřel šňůru mezi očkem prutu a řadičem navijáku.

„Makej! Nesmíš ti zaplavat zpátky k rouře. Od povodně je tam utopenej okap z hasičárny.“ Současným manévrováním pramice se podařilo sumcův útok odrazit a teď už to bylo zase jenom na Ondřejovi. Muž odložil vesla. Ondřej uslyšel cvaknutí zapalovače a vzápětí ucítil kouř.

„Něco ti povím. Nemusíš to zrovna hned vytrubovat někam dál, ale já měl do revoluce glejt na vládní revíry. Odkud jsem ho sehnal, do toho je ti prd. Ten glejt jsem měl. Stačí?“

Když k němu s pramicí přirazil, nestihl si muže prohlédnout. Zredukoval se mu pouze na hlas. Byl chraplavý a hluboký. V Ondřejovi vyvolal představu korpulentního pořízka kolem padesátky.

„Stačí?“

„Jasně.“

„Přijel jsem na přehradu a porybnej už na mě čekal v haptáku. Bylo čerstvě nasněženo a víš sám, jak se v zimě zvuk na vodě nese. Uslyšel jsem ránu. A hned po ní další. Rána za ranou. Říkám si, co to krucinál je? To bys neuhodnul. Schválně.“

„Nevím.“

„Štiky! U hráze byla odchovna pstruhů a ty d'ahy byly od štik, jak se snažily dostat na pstruhy a narážely do klecí.“

„A štiky pěkný?“

„Torpeda! Poslal jsem pod klece plankavku a sotva se zablejskla - záběr a o zábavu postaráno. Nalacal jsem jich osumatřicet. Si to představ. Ne, to si představit ani nejde. Na bílým sněhu osumatřicet zeleně mramorovanejch těl. Protáhlý lebzy s tlamama plnejma zubů. Co ti budu povídat. Co sumár?“

„Zalehnul.“

„Tak ho zvedni, nemůžu tady s tebou trčet do večera.“

Pod čističkou plyne řeka širokým korytem, rozbagrovaným při těžbě šterkopísku. Po bagru zůstala z vody trčet rezavá štětovnice. Na jaře na ní jako na pozorovatelně sedávají ledňáčci a lovic potěr. Kolem čističky špacírovala zrzka s kočárkem a pod nohama se jí proplétala hopkující čivava.

„Máš psa?“

„Nejde zvednout.“

„Makej.“

Ondřej utáhnul brzdu navijáku a znova se opřel do prutu. Sumec se odlepil ode dna.

„No vidíš, že to jde.“

„Uf!“

„A plave kam?“

„Nikam. Drží se pod lodí.“

„Vem ho natvrdo a nahoru s ním, dokud neví, čí je. To jsi nemoh vidět, ale před chvílí šla kolem čističky taková fešná zrzka s čivavou. Máš psa nebo ne?“

„Mám.“

„Já taky a právě čivavu. To ti je lahoda, přijdu domů z práce, svalím se do křesla a sama mi stáhne ponožky. Zaňufe čumákem a odtáhne si ty moje propocené fusekle do pelechu. Drahuňa říká, že jsem nechutnej. Ona ví houbeles, vejráním na Novu toho moc nepochytí. Co máš za ráci?“

„Teriéra.“

„Pořid' si čivavu. Říkám ti, ser na teriéra a čivava. Jedině čivava. V pelechu se s fuseklema drobet pomorduje, načež se vrátí a začne u palců a olíže mi chodidla až po paty. To je to, co Drahuňa žere. Tohle je stokrát lepší, než sex.“

Crrrrr! Brzda navijáku se rozdrnčela. Sumec se znovu pokusil dostat do úplavu, kde v proudu instinktivně očekával spásu. Po předchozím boji ale ztratil hodně sil. Během několika minut ho Ondřej přitáhl nazpátek k pramici. Na hladinu vystoupaly bublinky od sumcovy tlamy. Všeřikající znamení. Byl konec.

„Kde máš mobil?“ zeptal se muž.

Ondřej zbystřil. Býval by radši zůstal na břehu a rozdál si to se sumcem v soukromí. Pokud k člověku znenadání přirazí pramice, pravděpodobně v tom bude ještě něco jiného, než nezištnost.

„V batohu, proč?“

„Brnknu Drahuňe, aby pro nás přijela. Máme chatu kousek za čističkou. Dáme pivko a na zahradě ho rozporcujeme.“

„Koho?“

„No toho sumára. To se dneska Ben poměje,“ řekl muž.

„Jakej Ben?“

„Můj vlčák.“

„Před chvílí jsi tvrdil, že máš čivavu.“

„Čivava je ksindl na hraní. Bena mám od policajtů. Uvidíš sám, ostrej rafan.“

„Počkej, ty chceš tohohle sumce dát sežrat svému vlčákovi?“

„A co s ním jinýho. Jed jsi někdy sumára? Odporný tučný maso. Tenhle má minimálně metrák a to už bude úplnej humus.“

Muž vzal do rukou vesla. Okovaný konec o centimetr minul šňůru. Stačilo by pohnout prutem a vypadalo by to jako nešťastná náhoda. Za tu dobu strávenou na pramici s tímhle chlápkiem ale Ondřejovi ledascos protáhlo hlavou. Jestli má být sumec jeho životní rybou, nebude jeho váha v kilech. Místo mobilu vyndal z batohu nůž a šňůru přeříznul.